

lienste Deputerede. Det var den politiske Animositet mellem franske og tyske, som nær havde bragt Konferencen til at strande. Det var det ene Træk jeg vilde anføre.

Det andet var, at da man den første Dag mødte, skulde det vedtages, hvilket Sprog der skulde bruges paa Konferencen, og saa var det, at et af de tyske Parlamentsmedlemmer straks — efter at have konfereret med sine Kolleger — stod frem og foreslog fransk, hvilket naturligvis blev modtaget med Entusiasme af hele Forsamlingen. Jeg nævner dette for at gøre opmærksom paa, at den nationale Animositet vel ikke kan kædes lige straks, fordi man kommer sammen, men at den dog kan overvindes, hvad der jo viste sig her, hvor der vel straks var national Animositet til Stede, men hvor dog en Tysker foreslog fransk som det Sprog, der skulde bruges paa Konferencen. Dette første smukke Træk bragte flere efter sig, og hele Sammenkomsten virkede saaledes paa alle Deltagerne — og det fandt et mangefidigt Udbrud — at der var Glæde og Tilfredshed med Sammenkomsten, og at man havde Jølelsen af, at den vilde gøre Nytte. Der blev fra samtlige Deltagere, baade Senatorer og Deputerede, vist, ofte udtalt Glæde over, at man kunde komme sammen fra de forskellige Nationer, gøre Bekendtskaber mellem Parlamentsmedlemmerne indbyrdes, og at de derved sølte en Betryggelse af Fredens Sag i Europa, og at man haabede paa en Udvikling paa Basis heraf i Fremtiden. Man havde ingen overdrevne Illusioner om at kunne affastte Chauvinismen i Europa pludselig, og det kan man selvfølgelig heller ikke, men man havde den Jølelse, at hvis Parlamentsmedlemmerne efterhaanden alle vilde slutte sig til Bestrøbelserne om at gøre Krigsudrustningerne overflødige — selv om de saa ogsaa nok saa meget, hver i sit Land, fordre Rustningerne opretholdt — saa vilde det ogsaa nok lykkes ad den Vej at skabe Midler til at hindre Krigene i Europa. Jeg tror som sagt, at det vil være til overordentlig stort Gavn, om alle Parlater sende saa mange Medlemmer som muligt eller om Parlamentsmedlemmer selv vilde drage derhen. Jeg er selv Medforslagsstiller til at give Penge til at hvert af Tingene kunne sende en eller to Repræsentanter, ikke fordi jeg mener, at det egentlig har saa overordentlig stor Betydning at votere disse Penge; men jeg vil dog sige, at paa Konferencen vakte det den største Entusiasme, at Norge var i Spidsen af dem, som havde voteret Penge dertil. Jeg vilde gerne have, at det ogsaa skulde være muligt for vort

Land at saa Repræsentanter; det er ikke sagt, at der hvert Aar vil være Mænd, som have Naad eller Tid til at rejse paa egen Regning, og desuden var det bedst, om de to kunde optræde som delegerede af deres Kolleger i Tingene, og hvorfor? Fordi under Sammenkomsten ledtes Forhandlingerne af et Bureau. Dette Bureau bestaar af to Mænd fra hver Nations parlamentariske Forsamling, den ene møder som Præsident for vedkommende Nations tilstedeværende Repræsentanter, den anden som Sekretær. Alle disse Præsidenter — der er 16 — ere Vicepræsidenter ved Bureauet og deltagere stiftetvis med Præsidenten i Ledelsen af den daglige Forretningsgaa, ligesom Sekretærene have at føre Ordet, oversætte og udføre det skriftlige Arbejde. Naturligvis, hvis flere Medlemmer møde for egen Regning, altsaa ingen herfra delegerede, vælge de deres tilstedeværende Præsident og Sekretær; men det har sin yderligere Betydning at sende to, der bliver valgte hjemme af deres Kolleger, og det er den, at naar Konferencen er forbi, har den sidste Konferencens Bureau de løbende Forretninger i Tiden mellem den sidste Konferencen og den følgende og staar som Bindeled mellem de forskellige Nationer. Dette Bureau bestaar desuden paa Forhaand af alle Formænd i Europas Parlater, for saa vidt de ville, og tillige af de to, som have fungeret for hver repræsenteret Nationalitet som Formand og Sekretær paa den sidst afholdte Konferencen. Hvis de Herrer vilde se Listen paa dem, som have udgjort Bureauet, der blev dannet sidst, vilde de findes paa et Blad, som vist alle have faaet. De ville se, at de bestaa af mange af Formændene i Parlaterne i Europa og af de tilstedeværende Repræsentanter, som ere valgte for hver Nation til at fungere som deres Formand paa Stedet, og deriblandt er mange af Europas første parlamentariske Navne. Jeg skal naturligvis ikke nævne dem; men enhver kan gøre sig bekendt dermed, det er saadanne Navne, at jeg ikke antager, at der er Grund for os til at undse os ved at give Møde. Faar denne Sag Betydning — og det er min Overbevisning, at den vil faa det — saa maa man i det mindste indrømme, at det vilde være uheldigt, naar alle konstitutionelle Landes Parlater sende deputerede, saa vilde det være uheldigt, om Danmark skulde glimre ved sin Fraværelse. De Ord, som kunne falde fra Repræsentanterne for de smaa Nationer, ville vel ikke have stor Betydning, det er Stormagternes Repræsentanter, der ville have det afgørende Ord; men ved Udviklingen af, hvad der skal bringe Freden, baseret paa Bølgift mellem